

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
THE NEXT ALWAYS

Copyright © 2011 by Nora Roberts
First published by The Berkley Publishing Group
Translation rights arranged by Writers House LLC, New York
All Rights Reserved

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01797-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Sutra i zauvek

Prevela Sanja Bošnjak

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Džonu Risu,
najboljem šefu na svetu,
i ekipi iz gostionice *Bunsboro*

*Pesma i tišina u srcu,
Delom su proročanstva, a delom
Čežnje lude i tašte.
— Longfelou*

1

Kameni zidovi stajali su tako već više od dva veka, jednostavni, postojani i jaki. Iskopani iz brda i dolina, izdizali su se kao svedočanstvo čovekove urođene želje da ostavi trag, da gradi i stvara.

Tokom ta dva veka, čovek je spajao kamen sa ciglom, sa drvetom i staklom, uvećavajući, menjajući, šireći da udovolji potrebama, vremenu, hirovima. Sve to vreme, ta zgrada na raskrsnici posmatrala je kako naselje postaje grad, kako niče sve više kuća.

Zemljani put postao je asfaltni; konji i kočije povukli su se pred automobilima. Moda se menjala dok trepnete okom. Ona je i dalje stajala, izdižući se na uglu Trga, kao trajno obeležje u ciklusu promena.

Videla je rat, čula odjek pucnjave, krike ranjenih, molitve preplašenih. Upoznala je krv i suze, radost i bes. Rođenje i smrt.

Cvetala je u dobrim vremenima, izdržala teška. Menjala je ruke i svrhu, a kameni zidovi i dalje su stajali.

S vremenom je drvo na elegantnim dvostrukim tremovima počelo da se uleže. Staklo se razbilo; malter je popucao i krunio se. Oni koji zastanu na semaforu na gradskom trgu mogu videti golubove kako uleću i izleću kroz razbijene prozore i zapitati se šta je ta stara zgrada nekada bila. A onda se upali zeleno svetlo i odvezu se dalje.

Beket je znao.

Stajao je na suprotnom uglu Trga, s palčevima zataknutim za džepove farmerki. Gust letnji vazduh bio je nepomičan. Pošto je put bio pust, mogao je preći Glavnu ulicu na crveno, ali ipak je čekao. Ne-prozirna plava cerada spuštala se niz zgradu od krova do podnožja i

skrivala joj pročelje. Zimi je služila da zadrži toplotu za radnike. Sad je zaklanjala od jakog sunca – i pogleda.

Ali on je znao kako je izgledala tog trenutka i kako će izgledati kad renoviranje bude završeno. Na kraju krajeva, on ju je projektovao – on, njegova dva brata i majka. Ali na nacrtima je on potpisan kao arhitekta, što mu je bilo osnovno zaduženje u Montgomerijevoj porodičnoj građevinskoj firmi.

Prešao je put, patike su mu bile skoro nečujne u mrtvoj tišini u tri sata noću. Hodao je ispod skela, pored zgrade, duž Ulice Sent Pol, zadovoljan što pod sjajem ulične svjetiljke vidi kako su kamen i cigla dobro očišćeni.

Izgledala je staro – *i jeste* stara, pomislio je, i u tome je i bio deo njene lepote i privlačnosti. Ali sad, prvi put otkad se seća, izgledala je održavano.

Zaobišao je do zadnje strane, prešao preko suncem spržene zemlje, kroz građevinski krš razbacan preko prostora koji će biti dvorište. Terasa, koje su se protezale na drugom i trećem spratu, ovde su se pružale savršeno ravno. Ručno rađeni stubići – napravljeni kao kopije onih na starim fotografijama zgrade i prema ostacima pronađenim tokom iskopavanja – visili su sveže ofarbani i sušili se na žici.

Znao je da je njegov najstariji brat, Rajder, kao glavni izvođač radova, ugovorio postavljanje ograda i stubića.

Znao je, zato što je Oven, srednji od trojice braće Montgomeri, to ispisao na svim rasporedima, kalendarima, skicama i knjigama – i obaveštavao Beketa o svakom zakucanom ekseru.

Hteo on to ili ne.

U ovom slučaju, pretpostavljao je dok je vadio ključ, želeo je da bude – obično. Stari hotel postao je porodična opsesija.

Potpuno ga je obuzeo, priznao je dok je otvarao nezavršena i privremena vrata budućeg predvorja. Uvukao mu se u srce – i, dođavola, potpuno ga savladao. Nijedan drugi projekat na kome su radili nije ga tako šćepao kao ovaj. Pretpostavljao je da nijedan i neće.

Pritisnuo je prekidač, i radno svetlo koje je visilo s tavanice blesnulo je da osvetli gole betonske podove, hrapave zidove, alate, cerade, materijal.

Mirisalo je na drvo i betonsku prašinu i, pomalo, na prženi crni luk koji je neko sigurno poručio za ručak.

Ujutro, po dnevnom svetlu, temeljnije će proveriti prvi i drugi sprat. Ionako je bilo glupo doći ovamo u ovo doba, kad se ništa ne vidi kako treba, i kad je umoran kao pas. Ali nije mogao da odoli.

Baš ga je šćepalo, pomislio je ponovo, dok je prolazio ispod širokog luka, čije su kamene ivice još bile grube i neobrađene. A kad je uključio baterijsku lampu, krenuo je ka prednjem delu i stepenicama za sprat.

To mesto je usred noći imalo neku čar, kad bi utihnula buka pištolja za eksere, testera, radio-aparata i glasova, i zavladaše senke. Nije bilo sasvim tiho ni sasvim mirno. Nešto mu je prelazilo prstima po vratu.

Bilo je nečega čemu nije mogao da odoli.

Prelazio je snopom svetla po drugom spratu, pregledao podlogu od smeđih papirnih vreća na zidovima. Kao i uvek, Ovenov izveštaj bio je tačan. Raj i njegova ekipa završili su izolaciju na ovom nivou.

Iako je nameravao da ode pravo gore, tumarao je ovuda s osmehom razvučenim preko koščatog lica, a plave oči blistale su mu od zadovoljstva.

„Napredujemo“, rekao je uprazno glasom promuklim od nedostatka sna.

Kretao se kroz mrak, prateći zrak svetla, visok muškarac uzanih kukova, dugih montgomerijevskih nogu, talasaste kestenjaste kose koju je nasledio od Rajlijevih – s majčine strane.

Morao se podsetiti da će, ako nastavi da njuška unaokolo, morati da ustane pre nego što legne, pa se popeo do trećeg sprata.

„E, o tome pričam.“ Čisto oduševljenje raspršilo mu je misli o spanjanju dok je prelazio prstom preko preplepljenog spoja sveže postavljanih gipsanih ploča.

Prešao je svetlom preko rupa otvorenih za struju, ušao u deo koji će preurediti u stan za direktora hotela, i primetio rupe za cevi u kuhinji i kupatilu. Još neko vreme lutao je po tom prostoru koji će biti njihov najbolje izgrađen stan, zadovoljno klimajući glavom pri pogledu na pokretni zid koji je pregrađivao veliki prostor u kupatilu.

„Prokleta si genijalan, Bek. Sad, za ime božje, idi kući.“

Ali ošamućen od umora i iščekivanja, još jednom je sve dobro osmotrio pre nego što je sišao niz stepenice.

Čuo je kad je stigao do drugog sprata. Neko pevušenje – i to očigledno žensko. Čim je zvuk stigao do njega, usledio je i miris. Orlovi nokti, slatko i divlje, i zrelo od leta.

Stomak mu je blago zaigrao, ali je postojano držao baterijsku lampu dok ju je upirao niz hodnik u nezavršene gostinske sobe. Zavrteo je glavom kad su se zvuk i miris udaljili.

„Znam da si tu.“ Progovorio je jasno, i glas mu se vratio kao odjek. „I pretpostavljam da si tu već neko vreme. Oživećemo je, i više od toga. Zaslužila je. Đavolski se nadam da će ti se dopasti kad bude gotovo, jer tako će biti.“

Malo je sačekao, dovoljno zanesen – ili dovoljno umoran – da zamisli kako je to što je nastanjivalo ovo mesto, ko god ili šta god to bilo, rešilo da čeka i uveri se.

„U svakom slučaju.“ Slegao je ramenima. „Radimo najbolje što možemo, i prilično smo dobri u tome.“

Sišao je, zapazivši kako radno svetlo više ne sija. Ponovo ga je upalio i ugasio, sležući ramenima. Ne bi bilo prvi put da ih trenutni stannar zavitlava.

„Laku noć“, doviknuo je i zaključao.

Ovog puta nije čekao na semaforu, već je prešao ulicu poprečno. Picerija i porodični restoran *Vesta* pružali su se na jednom uglu Trga, a iznad su bili njegov stan i kancelarija. Preko nagnutog pločnika prešao je do parkinga i uzeo torbu iz kabine kamioneta. Pošto je rešio da će ubiti svakoga ko ga pozove pre osam ujutru, Beket je otključao ulazna vrata, i popeo se do svog stana.

Nije se trudio da pali svetlo, već se kretao po sećanju i pod uličnim svetlom koje je prodiralo u stan. Skinuo se pored kreveta i bacio odeću na pod.

Pružio se potrbuške na krevet i zaspao razmišljajući o orlovim noktima.

* * *

Mobilni telefon koji je ostavio u džepu farmerki oglasio se u šest i pedeset pet.

„Kučkin sine.“

Izvukao se iz kreveta, prešao preko poda, iskopao telefon iz džepa. Kad mu niko nije odgovorio, shvatio je da je uhu prineo novčanik.

„Sranje.“

Ispustio je novčanik, ispetljao telefon.

„Šta, dođavola, želiš?“

„Dobro jutro i tebi“, odgovorio je Oven. „Izlazim iz Šica, s kafom i krofnama. Imaju novu službenicu u prepodnevnoj smeni. Prilično je zgodna.“

„Ubiću te čekićem.“

„Onda nećeš dobiti kafu i krofne. Na putu sam ka gradilištu. Raj bi trebalo da je već tamo. Jutarnji sastanak.“

„To je u deset.“

„Zar nisi pročitao poruku koju sam ti poslao?“

„Koju? Nema me dva dana i poslao si mi milion prokletih poruka.“

„Onu u kojoj sam ti napisao da smo pomerili sastanak za sedam i petnaest. Oblači pantalone“, predložio mu je Oven i prekinuo vezu.

„Dođavola.“

Na brzinu se istuširao i obukao pantalone.

Oblaci koji su se navukli preko noći uspeli su da zadrže vrućinu, pa mu se, kad je izašao, činilo kao da potpuno obučen pliva u toploj reci.

Dok je prelazio ulicu, čuo je udarce pištolja za eksere, zvuk muzike, zavijanje testere. Neko se unutra smejaio kao lud.

Skrenuo je za ugao zgrade kad je Oven zaustavio kamionet na parking u iza planiranog dvorišta. Kamionet je sijao sveže opran, a svetlucale su i srebrne kutije za alat na stranicama prikolice.

Oven je izašao. Farmerke, bela majica uvučena u pojas – a za pojasom prokleti telefon koji je radio sve osim poljupca za laku noć (mada se Beket ni u to ne bi kladio) – pomalo izlizane radničke čizme. Tamnosmeđa kosa bila mu je uredno očešljana. Očigledno je imao vremena da obrije svoje lepo lice, ogorčeno je pomislio Beket.

Oven mu se osmehnulo i Beket je zamislio da su oči iza tih bronzanih stakala vesele i budne.

„Daj mi prokletu kafu.“

Oven je uzeo veliku šolju, obeleženu sa *B*, iz udubljenja na poslužavniku.

„Nisam otišao na spavanje do tri.“ Beket je otpio prvi, duboki, spasonosni gutljaj.

„Zašto?“

„Nisam uspeo da izađem iz Ričmonda skoro do deset, zatim sam morao da stanem na parkingu na devedesetpetici. I nemoj, samo mi *nemoj* reći da je trebalo da proverim auto pre nego što sam krenuo. Daj mi jebenu krofnu.“

Oven je otvorio ogromnu kutiju, i vazduh je ispunio miris kvasca, šećera i masti. Beket je zgrabio onu sa kremom, progutao polovinu i zalio je sa još kafe.

„Stubići će lepo izgledati“, rekao je Oven na svoj opušteni način. „Vredeće i vremena i novca.“ Glavom je pokazao prema kamionu pored njegovog. „Pregradni zid podignut je na trećem spratu. Danas će naneti drugi sloj gipsa. Krovopokrivačima je nestalo bakra, pa će malo zaostati s poslom, ali rade na škripljcu dok ne stigne materijal.“

„Čujem“, izjavio je Beket dok su testere za kamen škripale.

Oven je nastavio da ga obaveštava dok su prolazili kroz vrata predvorja, a kafa je razbudila Beketov mozak.

Buka je bila nesnosna, ali pošto je Beket uneo šećer i kofein u organizam, zvučala mu je kao muzika. Razmenio je pozdrave s ljudima koji su postavljali izolaciju, a zatim je pošao za Ovenom kroz lučni prolaz u prostoriju koja će biti vešernica, a trenutno je služila kao improvizovana kancelarija.

Rajder se mrštio iznad nacрта raširenih preko stola napravljenog od ploče iverice na nogarima. Tupan, njegov ružni i dobrodušni mešanac – i stalni pratilac – ležao mu je kraj nogu i hrkao.

Dok mu miris krofni nije naglo otvorio oči, pa je počeo da maše čupavim repom. Beket je otkinuo parče krofne, bacio ga, i pas ga je spretno uhvatio još u vazduhu.

Tupan nije video smisao u hvatanju štapića i lopti. Upotrebljavao je veštine za skupljanje hrane svake vrste.

„Ako budeš tražio još neku promenu, ubiću tebe umesto Ovena.“

Rajder je samo progundao i pružio ruku da uzme kafu. „Treba da premestimo ovu razvodnu kutiju, pa onda možemo da zatvorimo ovu rupu i iskoristim je za drugi sprat.“

Beket je uzeo još jednu krofnu, razmišljajući dok je Rajder nabra-
jao druge promene.

Mala pomeranja, pomislio je Beket, koja neće naškoditi i verovatno će doneti poboljšanje. Rajder je, na kraju krajeva, najprisnije živeo sa zgradom. Ali kad je poželeo da izbaci ukrasnu tavanicu trpezarije – kamen spoticanja među njima – Beket se usprotivio.

„Postavićemo je, baš kao po planu. To će ostaviti utisak.“

„Ne mora da ostavlja utisak.“

„Svaka prostorija u ovom hotelu ima da ostavi utisak. Trpezariju će – između ostalog, krasiti tavanica. Ide uz prostoriju i istaći će ukrase koje pravimo na okvirima prozora. Dubina prozora, tavanica, kameni luk na zadnjem zidu.“

„Gnjavatore.“ Rajder je pogledao u krofne i opredelio se za onu sa cimetom. Nije se ni osvrnuo na mahnito lupanje repom dok je otki-
dao komad i bacao ga u vazduh.

Tupan je škljocnuo zubima kad ga je uhvatio.

„Kako je prošlo u Ričmondu?“

„Sledeći put kad se dobrovoljno prijavim da projektujem i pomo-
gnem u gradnji pokrivena verande za prijatelja, slobodno me noka-
utiraj.“

„Sa zadovoljstvom.“ Rajder se iskezio oko krofne. Njegova tamno-
smeđa gusta kosa, gotovo crna, virila mu je ispod kape umrljane bo-
jom. Podigao je obrve iznad zelenozlatnih očiju. „Mislio sam da si to
uradio uglavnom da bi se uvukao u gaćice Druvoj sestri.“

„Između ostalog.“

„I kako je to prošlo?“

„Smuvala se s nekim pre nekoliko nedelja, i niko se nije potrudio da
me obavesti. Nisam je čak ni video. I tako sam završio u Druvoj go-
stinskoj sobi i pretvarao se da ne čujem njega i Džen kako se svađaju
svake proklete noći, a onda slušao njegove žalopojke kako mu ona
upropašćuje život svakog božjeg dana.“

Ispio je kafu. „Trem izgleda dobro.“

„Pošto si se vratio, dobro bi mi došla pomoć oko ugradnih polica za biblioteku“, rekao je Oven.

„Imam nešto da završim, ali pomoći ću ti posle podne.“

„Može.“ Oven mu je pružio fasciklu. „Mama je bila kod *Basta*“, rekao je, govoreći o prodavnicu nameštaja u ulici. „Ovo su primerci onoga što traži – s dimenzijama i prostorijama u koje idu. Želi da ti to nacrtáš.“

„Tek što sam završio poslednju seriju pre nego što sam otišao do Drua. Koliko brzo ona to kupuje?“

„Naći će se sutra tamo s tetkom Keroli. Razgovaraće o tkaninama, pa hoće što pre da vidi šta se sa čim uklapa. Ti si taj koji je uzeo slobodne dane u nadi da ćeš nešto povaliti“, podsetio ga je Oven.

„I izvio je.“

„Zaveži, Raje.“ Beket je stavio fasciklu pod mišku. „Bolje da krenem.“

„Zar ne želiš da odeš gore, da pogledaš?“

„Obišao sam sve sinoć.“

„U tri ujutro?“, pitao je Oven.

„Da, u tri ujutro. Dobro izgleda.“

Jedan radnik promolio je glavu unutra. „Zdravo, Bek. Raje, moler iz petice hoće nešto da te pita.“

„Stižem za minut.“ Rajder je istrkao rukom ispisan list iz notesa i predao ga Ovenu. „Materijali. Idi i naruči. Želim da postavim ograde na prednji trem.“

„Ja ću se za to pobrinuti. Hoću li ti biti potreban ovde u toku prepodneva?“

„Moramo da pripremimo nekoliko miliona stubića, postavimo dva-tri kilometra izolacije i završimo pod na terasi na drugom spratu, s prednje strane. Šta misliš?“

„Mislim da ću uzeti svoj pojas sa alatom kad poručim ovaj materijal.“

„Vraćiću se pre nego što krenem u radionicu danas posle podne“, rekao im je Beket, a onda izašao pre nego što mu gurnu pištolj za ekseru u ruku.

* * *

Kod kuće je postavio šolju ispod aparata za kafu i proverio nivo vode i zrna. Dok se kafa mlela, pregledao je poštu koju je Oven naslagao na kuhinjskom pultu. Oven mu je ostavio i samolepljive papiriće, mislio je Beket vrteći glavom, navodeći vreme kad je zalio biljke. Iako nije zamolio ni Ovena – niti bilo koga drugog – da se pozabavi tim poslovima dok njega nema, nije ga iznenadilo to što su bili obavljani.

Da vam se probuši guma ili doživite nuklearno razaranje, mogli biste se osloniti na Ovena.

Bacio je neželjenu poštu u kantu za smeće, a onu koja je zahtevala pažnju poneo je, zajedno s kafom, u kancelariju.

Dopadao mu se taj prostor, koji je sam dizajnirao kad je porodica Montgomeri kupila zgradu pre nekoliko godina. Stari radni sto – kupio ga je na buvljoj pijaci i preuredio – stajao je okrenut prema Glavnoj ulici. Dok je sedeo za njim, mogao je da proučava hotel.

Imao je zemlju odmah izvan grada, i planove za kuću koju je projektovao, tek što je započeo, i oko koje je petljao. Ali uvek su nailazili neki drugi projekti. U svakom slučaju, nije imao razloga za žurbu. Bio je zadovoljan svojim stanom u Glavnoj ulici, iznad *Veste*. Osim toga, mogao je da pozove restoran ako poželi parče pice dok radi, ili samo siđe u prizemlje kad mu je do hrane i društva.

Mogao je otići peške do banke, berberina, do *Kroforda* ako mu je bio potreban topao doručak ili pljeskavica, do knjižare, pošte. Poznao je komšije, trgovce, ritam Bunsboroa. Ne, nije imao razloga da žuri.

Pogledao je fasciklu koju mu je Oven dao. Privlačilo ga je da počne odmah, da vidi šta su to mama i tetka smislile. Ali prvo je morao da raščisti neke druge poslove.

Narednih sat vremena plaćao je račune, dovršavao druge projekte, odgovarao na imejlove koje je zanemario dok je bio u Ričmondu.

Proverio je Rajderov raspored poslova. Oven je zahtevao da svi imaju ažurirani primerak svake nedelje, iako su se vidali ili razgovarali proketo stalno. Uglavnom su sve radili na vreme, što je, s obzirom na obim projekta, bilo pravo čudo.

Pogledao je svoju debelu belu fasciklu ispunjenu isečenim listovima, štampanim stranicama, šemama – sve poređano po sobama

– sistem za grejanje i klimatizaciju, sistem prskalica, tu je bila i svaka kada, WC šolja, umivaonik, slavina, osvetljenje, pločice, kućni aparati – i nameštaj i pribor koji je već izabran i odobren.

Biće još deblja pre nego što završe, pa bi bilo bolje da vidi šta je to majka odabrala. Otvorio je fasciklu i raširio pojedinačne listove. Majka je na svakom navela inicijale sobe za koju je bio namenjen određeni komad. Znao je da Rajder i ekipa još rade po brojevima koje su odredili za gostinske sobe i apartmane, ali isto tako, znao je da Dž i R – drugi sprat, zadnja strana, i jedan od dva apartmana sa zasebnim ulazom i kaminom – zapravo znače Džejn i Ročester.

Majka se dosetila, što mu se mnogo sviđalo, da nazove sobe po romantičnim parovima iz ljubavnih romana sa srećnim krajem. Uradila je to za sve, osim za prednji apartman koji je rešila da nazove *Penthaus*.

Proučavao je krevet koji je želela i zaključio da bi se drvena nadstrešnica s baldahinom lepo uklopila u Tornfield hol. Zatim se nasmešio na zaobljenu sofu, dvosed koji je napomenula da treba da stoji u dnu kreveta.

Odabrala je komodu, ali navela je i drugu mogućnost u vidu radnog stola s fiokama. Još posebnije, zaključio je, zanimljivije.

I očigledno je odabrala krevet za *Vestlija i Baterkap* – njihov drugi apartman, na zadnjoj strani – pošto je na papiru napisala TO JE TO!!! velikim slovima.

Proučio je i druge listove; bila je vredna. Zatim se okrenuo kompjuteru.

Proveo je naredna dva sata sa CAD-om, sređivao, podešavao, pomerio. S vremena na vreme otvarao je fasciklu, podsećao se izgleda i nacрта kupatila, gledao plan za struju i kablove za televizore s ravnim ekranima u svakoj spavaćoj sobi.

Kad je bio zadovoljan, poslao je majci fasciklu, s kopijama za braću, i naveo joj maksimalne dimenzije za sve noćne stočice i odgovarajuće stolice.

Bio mu je potreban predah i još kafe. Ledene kafe, odlučio je. Ledeni kapučino, još bolje. Nije bilo razloga da ne odšeta do knjižare *Okreni stranicu* i uzme jedan. Imali su dobru kafu u knjižari i malo bi protegao noge kratkom šetnjom po Glavnoj ulici.

Nije se osvrtao na činjenicu da je aparat za kafu koji je kupio sebi pravio i kapučino – a imao je i leda. I rekao je sebi kako se obrijao zato što je bilo prokleta pretoplo da bude neuredan.

Izašao je na ulicu, zastao ispred Šerinog salona lepote da razgovara s Dikom, dok je berberin pravio pauzu.

„Kako ide?“

„Postavljamo gipsane ploče“, rekao mu je Beket.

„Da, pomogao sam im da ih istovare.“

„Moraćemo da te stavimo na platni spisak.“

Dik se nasmešio i pokazao bradom na hotel. „Volim da vidim kako se vraća.“

„I ja. Videćemo se kasnije.“

Nastavio je i popeo se kratkim stepenicama do natkrivenog trema knjižare, pa kroz vrata, uz zveckanje zvona. Mahnuo je rukom u znak pozdrava Lori, dok je prodavačica naplaćivala robu mušteriji. Dok je čekao, odšetao je do polica sa bestselerima i novim izdanjima. Uzeo je najnoviji roman Džona Sandforda u mekom povezu – kako mu je to promaklo? – preleteo pogledom preko sažetka i poneo ga sa sobom dok je šetao oko polica.

Knjižara, smeštena u prostorijama koje su se nastavljale jedna na drugu, sa spiralnim škripavim stepeništem do kancelarije i skladišta na drugom spratu, pružala je osećaj lagodnosti i prijatnosti. Sitnice, čestitke, nešto lokalnih ručnih radova, malo ovoga, malo onoga – i, iznad svega, knjige, knjige, knjige, ispunjavale su police, stolove, ormare, tako da podstiču razgledanje.

Još jedna stara zgrada – videla je rat, promenu, oskudicu i izobilje. Sada s nežnim bojama i starim drvenim podovima, uspeła je da održi utisak gradske kuće kakva je nekad bila.

Njemu je uvek mirisala na knjige i žene, što je imalo smisla, pošto je vlasnica zaposlila sve same žene, neke za stalno, neke honorarno.

Pronašao je najnoviju knjigu Voltera Mozlija i uzeo i nju. Zatim, pošto je pogledao ka stepenicama do kancelarije na drugom spratu, Beket je prošao kroz otvorena vrata u zadnji deo prodavnice. Čuo je glasove, ali brzo je shvatio da su dopirali od devojčice i žene koju je zvala mama.

Kler je imala dečake – tri dečaka sada, pomislio je. Možda čak nije ni bila tu danas, ili će doći kasnije. Osim toga, došao je na kafu, a ne da vidi Kler Marfi. Kler Bruster, podsetio se. Bila je Kler Bruster već deset godina, trebalo bi da se navikao na to.

Kler Marfi Bruster, razmišljao je, majka troje dece, vlasnica knjižare. Samo drugarica iz srednje škole koja se vratila kući pošto joj je irački snajperista uništio život i načinio je udovicom.

Nije došao da vidi nju, osim ako se slučajno ne zatekne tu. Nema smisla da dolazi da vidi udovicu momka s kojim je išao u školu, koga je voleo i kome je zavideo.

„Oprosti što si čekao. Kako ide, Bek?“

„Šta?“ Prenuo se i okrenuo ka Lori kad su vrata zazvonila iza mušterija. „O, nema veze. Našao sam neke knjige.“

„Zamisli samo“, rekla je i nasmešila mu se.

„Znam, kakvo čudo, zar ne? Nadam se da je to dovoljno da dobijem jedan ledeni kapučino.“

„Mogu da ti sredim. Ovog leta svi samo s ledom i poručuju.“ Sa smeđom kosom boje meda, skupljenom šnalom zbog vrućine, pokazala je na šolje. „Veliku?“

„Obavezno.“

„Kako napreduje hotel?“

„Napreduje.“ Prišao je pultu kad se okrenula aparatu za espresso.

Mala lepotica, pomislio je Beket. Radila je za Kler od početka, balansirajući posao i školu. Pet godina, možda šest? Zar je moguće da već ima toliko?

„Ljudi nas stalno pitaju“, rekla mu je u hodu, „kad, kad, kad, šta, kako. I naročito kad ćete skinuti tu ceradu pa da sve i sami vidimo.“

„I da pokvarimo veliko otvaranje?“

„Ubija me.“

Uz razgovor i zvuk aparata, nije je čuo, ali ju je osetio. Pogledao je dok je silazila spiralnim stepenicama, s rukom na rukohvatu.

Kad mu je srce poskočilo, pomislio je: Dobro. Uostalom, srce mu skače zbog Kler još od šesnaeste godine.

„Zdravo, Bek. Učinilo mi se da sam te čula.“

Nasmešila se i srce je prestalo da mu skače, gotovo da je stalo.